

„Spune nu doar acela care îl știe pe da. Însă el, care știe totul, la nu și da are foile rupte.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VII

Numărul 339

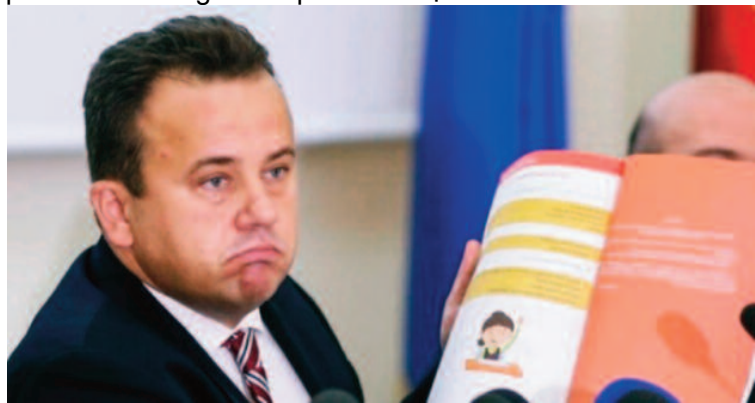
(6813/1378)

27 dec 2017 - 2 ian 2018

„Manualul unic” al sistemului uniformizant...

Cezar Adonis
Mihalache

Practic, orice volum, carte sau manual, poate reprezenta un bun de interes public! Indiferent dacă este realizat, editat, tipărit, reeditat și de o entitate privată, singurul criteriu care îl așează în categoria interesului public fiind dat de valoarea sa conceptuală. Și, cel mai important, nu poate fi „extras” de sub legea dreptului de autor decât în două situații: cu acordul autorului sau după trecerea intervalului de timp prevăzut în Legea dreptului

de autor.

Prin felul în care Ministerul Educației forțează lucrurile în adoptarea „Legii manualului școlar” (unic), se creează însă premisele, nu doar pentru desființarea drepturilor de proprietate intelectuală a lucrărilor, dar și cele de remunerare, asigurate prin Legea dreptului de autor, ci și crearea unei „bresle” de autori de manuale, ca o sinecură agreată de minister.

În primul rând, se forțează o primă aberație juridică, punând egal între ceea ce reprezintă un manual, ca „bun de interes public” selectat și achiziționat de către Ministerul Educației, și sfera patrimonială a statului. Or, un patrimoniu ministerial format dintr-o bază, nu creată abuziv, ci reinterpretată juridic din perspectiva drepturilor de autor, de manuale școlare reprezintă o formă de „ex-propiere” a autorilor în numele unui presupus, dar nedefinit, interes public. Căci, oare care este interesul public și, cel mai important, de ce să beneficieze de uzufruct al unui bun doar statul?

De altfel, acapararea este fățișă, Ministerul Educației motivând această impunere unilaterală pe drepturile de proprietate generate al manualelor școlare, prin echivalarea sub eticheta de „bun de interes public”, a

noțiunii de proprietate intelectuală de drept privat cu dreptul de proprietate exclusivă (și abuzivă) a statului, prin faptul că, în acest fel, se va evita „recurența ulterioară pe chestiunea drepturilor de autor”.

Altfel spus, prin simpla achiziționare a conceptului/conținutului unei lucrări (sub format de manuscris tipărit ori digital) de la un autor, ministerul se impune de la sine ca proprietar exclusiv, și fără limită de timp, pe toate drepturile generate de utilizarea/comercializarea unui manual. Ceea ce pune sub semnul întrebării

nu doar felul de aplicare pe viitor a Legii 8/1996, privind dreptul de autor și drepturile conexe, ci și definirea în sine a noțiunii de proprietate intelectuală.

Motiv pentru care apare evidentă perspectiva în care numărul autorilor dispuși să-și cedeze definitiv drepturile de proprietate intelectuală și de copyright pentru o unică (și modică) plată primită la achiziționarea manualului, fără a beneficia de uzufruct firesc al muncii lor pe timpul de folosință al cărții, va scădea exponențial, ministerul creând practic o breaslă-sinecură de autori, în mod cert angajați în sistem, care vor accepta această poziționare.

Lucru care va conduce și la scăderea calității manualelor, pentru că autorii, în lipsa unei remunerări continue pe drepturile de autor, vor livra un „produs” pe măsura felului și a cuantumului în care sunt plătiți.

O astfel de limitare a drepturilor convenite autorilor pentru munca lor, prin desființarea plății ca uzufruct a ceea ce Ministerul va putea folosi cât timp va dori, vine, culmea, din partea unei puteri care, pe de altă parte, a desființat noțiunea de proprietar pe viață la cumpărarea domeniilor web, prin transformarea extensiilor de internet „.ro”, achiziționate pe viață, în

obligații de plată periodice.

Iar restrângerea sferei de aplicare a Legii 8/1996 nu se limitează strict la conținutul manualului, ci și la folosirea abuzivă de către stat a oricăror texte, al oricăror autori, fără acordul lor sau al editurilor care dețin drepturile de copyright, prin Legea manualului școlar specificându-se că utilizarea „unor scurte extrase din opere scrise literare, artistice sau științifice, a imaginilor unor opere de arhitectură, artă plastică, fotografică sau artă aplicată, precum și de scurte fragmente din opere sonore sau audiovizuale, aduse anterior la cunoștință publică” să se facă fără plata drepturilor de autor sau a drepturilor conexe, doar cu „menționarea sursei și a autorului”.

Se conturează, astfel, prin simpla introducere a unor mențiuni în Legea manualului școlar, prevederi care, privite separat par poate inofensive (un fel de expresii specifice fudulismului intelectual al inițiatorului!), dar care pot deveni puncte de generare a unor noi abuzuri prin „disjunctie” și reinterpretare a feluritelor cutume, norme și legi. Mai ales că nu se lasă doar o porțiță pentru eventuale și conjuncturale interpretări, ci sunt conturate, negru pe alb, adevărate sfere de creare a unor noi abuzuri, prin dreptul de declarare unilaterală de către Ministerul Educației (acum, acesta, dar posibil dinspre oricare parte a sistemului) ca „bun de interes public” și al conceptelor digitale ori al „noilor media”. La început cu referire la manualele școlare, dar, fără o limitare clară a aplicării „principiului” de bun în interes public, vom ajunge la „extensii” ce vor viza cărțile, publicațiile (online ori nu), și, în cele din urmă, al informării, atitudinii, dreptului la liberă exprimare...

Acum avem în față niște tăciuni în mâinile unor zilieri intelectuali angajați pe post de miniștri... Dar care pot deveni focuri de mistuire a opțiunilor și diversităților de abordare și creație a lucrărilor intelectuale.

Trebuie să fii ori ciocoi, ori pesedisto-aldist, ori lovit cu leuca să nu iei aminte că, după 28 de ani de postdecembrism mișelnic și trădător, România nu numai că-i pusă pe butuci (fără industrie, agricultură și cercetare, cu transporturile ca vai de ele, cu sănătatea, educația și moralitatea în cădere liberă, cu suveranitatea știrbită, resursele mătrășite și datoria externă de aproximativ 100 miliarde euro, precum și cu uriașul gol populațional de peste patru milioane suflete, generat de expatriați în nația noastră tot mai apatică), ci a ajuns de-a binelea cu gaibaracele-n sus.

Da, căci rețeaua politico-ciocoiască a ticăloșilor și impostorilor a devenit atât de puternică, încât chiar și statul, ca să mă exprim elegant, este în clipa de față un tâlhar aflat la cheremul altor tâlhari.

Și cum toți acești megașnapani, struniți de mâna penală a tandemului Dragnea-Tăriceanu, n-au putut nici să-și facă în voie mendrele gășcare și nici să scape de amenințarea păcatelor mai vechi, iată motivul pentru care au inventat sintagma „statul paralel”, omițând cu bună știință să precizeze pentru vulg și adepți că statul sunt chiar ei (Dragnea, de pildă, destituie și investește în posturile decizionale ale statului mai ceva ca-n târla sa cu cântec), doar că aproape toți – desemnați pe criterii ideologice și/sau clientelare – își schimbă nițel părul, dar năravul de slugă ba, așa că la țanc își etalează paralelismul total cu noua funcție și cu drepturile vitale ale celor mulți.

Exemple în acest sens? Câte vreți. Obligat de spațiu, mă voi limita doar la trei, din care rezultă cu prisosință că ceva (esențial) este putred în România postdecembristă, respectiv că una se spune de către oficiali și cu totul altceva se întâmplă în năstrușnica noastră realitate:

1) Deși investițiile guvernului Dragnea sunt cele

La noi cam toate-s răsturnate...

George
Petrovai

mai mici din ultimii 15 ani, statisticile acestora – în flagrantă contradicție cu realitatea scumpirilor în cascadă (coșul zilnic al românului de rând s-a diminuat cu 25 la sută!) – continuă să susțină că avem cea mai mare creștere din Europa și, după China, a doua din lume. Nenicilor, nu vă e rușine să ne mințiți în halul asta? Păi, creșterea economică reală nu se reflectă cu prioritate în coșul zilnic?

2) Manualele de educație fizică ale (mini)ministriului Liviu Marian Pop își arată din plin utilitatea – în tot mai multe școli din țară, fie că profesorele sunt snopite în bătaie de către elevi, fie că aceștia se păruiesc cu bestialitate între ei! Că, de, spre așa ceva tind lucrurile (și asta este doar începutul) atunci când violența verbală și fizică, inclusiv între aleșii televizați, ia avânt, când accentul educațional cade pe sex și când manualele de bază apar la mult timp după cele de sport.

3) Jignit în fel și chip cât timp era în viață, în primul rând de pesediști, taman aștia îi înalță acuma osanale defunctului rege Mihai I. Dar nu oricum, ci cu atâta osârdie și atâtea false regrete, încât au izbutit să-lase cu gura căscată până și pe adevărații monarhiști prin dărnicia din banul public de care dau dovadă.

Doamne, cât de actuală este spusa „Tot ce-i exagerat devine insignifiant” pentru caraghioșii politrucii dâmbovițeni!

Noiembrie 1918. O istorie necunoscută!

Ionuț
Tene

În plină degringoladă a Imperiului austro-ungar, în urma înfrângerii armatelor germane pe frontul de vest din toamna lui 1918, au loc regrupări politice inedite în Ungaria și Transilvania. La Budapesta sosește pe 3 noiembrie 1918 Bela Kun cu bani și arme de la bolșevicii conduși de V.I. Lenin de la Moscova. El începe să pregătească revoluția bolșevică din Ungaria racolând regimentele secuiești și încercând să penetreze garnizoanele militare de la Budapesta cu sprijinul direct al Moscovei, unde fusese pregătit pentru declanșarea revoluției comuniste.

Între timp în Ardeal, românii se regrupau în Gărzile Naționale sub conducerea Consiliului Național Român de la Arad sau a Senatului Național Român de la Cluj. Românii pregăteau marea adunare națională de la Alba-Iulia pe 1 Decembrie 1918. Paralel în Ardeal izbucnește o revoluție maghiară socială,

care culminează cu proclamarea în Valea Jiului a unei republici bolșevice după modelul sovietic. Istoriografia românească nu a cercetat existența unei republici sovietice în Valea Jiului în noiembrie 1918 înainte de statul comunist întemeiat de Bela Kun din iarna și primăvara lui 1919.

Scriitorul Ioan Velica, care a lucrat în minele de cărbuni, a publicat acum câțiva ani un articol interesant despre republica sovietică maghiară din Valea Jiului, articol care a fost cuprins în cartea "Opera omnia..." (Editura Focus, Petroșani, 2017). La sfârșitul lunii octombrie 1918 se declanșează revoluția la Budapesta care cuprinde și

comitatul Hunedoara. Pe Valea Jiului unde locuiau 82 la sută români, revoluția maghiară nu a avut prea mare succes. Prefectul maghiar Pogany Bela pe 31 octombrie 1918 face apel la calm și ordine fără succes. Pe 13 noiembrie 1918 Sfatul Național Maghiar din Deva se declară pentru republică ca

formă de guvernământ și pentru ca Transilvania să rămână la Ungaria. Pe 17 noiembrie 1918 maghiarii din Deva se întrunesc într-o adunare în fața primăriei și decretează menținerea unirii Ardealului cu Ungaria.

Precuți și cu simț politic "de unde bate vântul" arborează trei steaguri pe primărie: maghiar, român și cel roșu bolșevic. Așteptau

cine câștigă la Budapesta partida politică: Bela Kun sau maghiarii albi. Între timp un cunoscut preot local din Petroșani nu mai așteaptă victoria revoluției bolșevice a lui Bela Kun și după modelul lui Lenin proclamă pe 16 noiembrie 1918 la Petroșani: Republica Socialistă Valea Jiului. Preotul unitarian Kiss Karoly împreună cu adepții săi arborează steagul roșu în oraș și trimite patrula de control pentru menținerea ordinii. Preotul în așteptarea unor noi ordine de la Bela Kun sau Lenin tipărește un ziar care se bucură de succes în comunitatea maghiară locală: "Republica Socialistă Valea Jiului". Apar câteva numere care îi mobilizează pe localnici și comuniști. Paradoxal un preot unitarian a înființat o republică sovietică, fapt ce ne face să credem că nu țelul ateist și materialist l-a îndemnat pe slujitorul Domnului la înființarea republicii bolșevice, ci interese geopolitice ce țineau de menținerea Transilvaniei în componența Ungariei.

Republica Socialistă de pe Valea Jiului nu era privită cu ochi buni de către

români. Au loc tulburări și confruntări militare între gărzile roșii ale preotului unitarian și patrioții români la Simeria, Sălașul de sus, Bârcea Mare, Crișcior, Hațeg sau Petroșani. Spre sfârșitul lunii noiembrie românii mai bine organizați în Gărzile Naționale reiau ofensiva și până la 1 decembrie 1918 lichidează Republica Socialistă Valea Jiului și Sfatul Național Maghiar. Românii preiau controlul în localitățile din Valea Jiului, astfel delegații trimiși la Alba-Iulia au putut vota unirea Transilvaniei cu România.

După 1 decembrie 1918 armata română intră în Petroșani, oraș eliberat prealabil de gărzile naționale române. De teamă sau chemat de Bela Kun la Budapesta, în februarie 1919 preotul unitarian Kiss Karoly fuge din Valea Jiului, care a cunoscut o perioadă efemeră istoria unei republici socialiste după modelul sovietic.

Cum se face o lansare de carte în America?

Grid
Modorcea

Românii, judecați în afectivitatea lor, probează constant un acut simț al condescendenței și un sentiment sincer al compasiunii împins adesea până la excesiv; rareori li se întâmplă să trăiască atitudini în conflict, dar niciodată nu trec fără temei de la o extremă la alta.

Nu am dimensiunea regretului lor de a fi ratat, în 1992, șansa restaurării monarhiei, tot așa cum nu știu câți și-au regretat că s-a irosit, tot atunci, șansa întoarcerii Basarabiei în hotarele țării-mamă. Iar acum știu sigur că, fie dintr-o genuină teamă de moarte, fie din rațiuni istorice, au un sentiment sincer de compasiune la trecerea în neființă a Mj Sale Regelui Mihai I, cel mai nefericit rege al României, și nu ar fi în stare să profaneze un astfel de moment cu o efuziune vulcanică a protestelor stradale. Iar dacă o fac, încerc să cuprind tensiunea care le determină o astfel de bivalență emoțională; trec pe la Palatul Regal, pun o floare, aprind o candelă, ca mai apoi să meargă în Piața Victoriei să protesteze simțindu-se înșelați în buna lor credință și insultați în sentimentele lor cele mai delicate.

N-aș crede că am dreptate dacă nu aș fi văzut graba suspectă, contrară spiritului parlamentar, cu care s-au votat, în bună parte, tot noaptea, câteva acte normative legate de Justiție, cele care stârnesc și întrețin nervozitatea protestatarilor făcându-i să creadă și să scandeze orice. Oricum, Liviu Dragnea rămâne în topul preferințelor străzii drept destinatarul pentru care se subtilizează amendamente salvatoare.

Or, de la astfel de ipoteze și supoziții se trece obiectiv la teama generalizată de a nu se aduce prejudicii luptei anticorupție. Și această teamă este generată de strădania parlamentarilor puterii de a-l scoate pe președinte (oricare ar fi el) din calcul în ce privește numirea șefilor DNA și ICCJ; oricum, în eventualitatea unui președinte PSD, tot Parlamentul ar îndrepta lucrurile în favoarea lui. Altfel, rațiunile constituționale ale președintelui, prin plasarea lui în decorativ, sunt trecute în derizoriu și se subestimează electoratul acestuia doar prin prerogativa parlamentară de a-l suspenda pe președinte pur și simplu printr-un exercițiu de voință emoțională al majorității conjuncturale: majoritatea celor care au votat, nu a întregului elec-

torat, fiindcă cei mai mulți au refuzat să-și exercite acest drept dintr-o atitudine nesemnificativă democratic, de care, iată, alții au reușit să profite.

Știm totuși de la Gustave Le Bon că mulțimile reacționează emoțional, nu din rațiune, tocmai de aceea sunt imprevizibile, iar speculațiile cu corporatiștii, cu soroșiștii și cu politicizările nu se argumentează. Cred că același electorat pasiv de anul trecut se activează sporadic și paradoxal ca recul al propriei pasivități stârnit cu scânteii culese mediatic; sociologic, se observă ca într-un barometru efectul tensiunilor propagandistice promovate prin televiziunile de știri și comentarii politice.

De cultură politică nu cred că poate fi vorba nici măcar în rândul tuturor parlamentarilor. Doar îi vedem adesea în ieșiri temperamentale din spațiul public față de care nu au nici măcar educația bunelor maniere de a și le retracta la prima ocazie. Or lucrul acesta se vede și în discursul lor mediatic prin care renunță sau, pur și simplu, nu pot să fie persuasivi prin idei, ci le este mai la îndemână să inspire forță grosolană, bătărie, trivialitate. Uită că dincoace de micul ecran îi văd psihologi, psihiatri, sociologi, profe-

sori, analiști politici neangajați mediatic. Își descarcă venalitatea, mai ales cu stîneria simpatiilor politice evidente ale moderatorului sau moderatorilor, că și acolo tot cu gașca se mediatizează. Și tot acolo se dau certificate de calificare la locul de muncă (comentatori politici și maeștri care se exprimă românește la nivel de limbă maternă).

De aceea nu mă mai miră că se opune forței dreptului dreptul forței prin amenințarea unor proteste iraționale ale PSD cu scoaterea în stradă a unui număr copleșitor de suporteri prin care să se intimideze însăși democrația, dialogul constructiv al opiniilor. Altfel, ce rațiune ar avea ca partidul care a câștigat alegerile să demonstreze? Să probeze statul paralel al amenințării cu forța? S-ar încerca astfel anihilarea a ceea ce Parlamentul nu poate face la nivelul străzii: pumnul în gură!

Desigur, mi se poate imputa o interpretare simplistă a acumulărilor într-un alt registru de rezonanță, or asta ar confirma încă o dată, dacă ar mai fi nevoie, că PSD are tendințe totalitare. Sunt frustrări pe care strada le cotează consecvent ca rămășițe anacronice ale unui regim care și-a păstrat nostalgia într-un anumit mediu social și pe un anumit segment de

vârstă, cu un anumit preț, iar pe de altă parte își adaugă duplicitarismul motivat al funcționarilor publici din deconcentratele statului, producătoare de voturi.

Astfel se adună ultrași ordonați după opțiunea politică a liderului lor, angajați sub comanda aceluia într-o luptă primitivă, anacronică și frecvent suburbană. O formă de haiducie politică sub care se ascund neputințele, contradicțiile oculte, sciziunile iminente din PSD, ținute în frâu doar de o disciplină cazonă de partid și numai până la semnele certe de prăbușire a liderului. Urmază ca la momentul oportun să se arunce în joc toate acele acumulări și restructurări masonice, ascunse acum și propriului electorat, dar și celorlalți care au deja presentimentul unei sciziuni iminente.

Și totuși, recurs la Adevărul Istoric!

Vasile
Lechințan

Despre toate marile personalități politice românești a căror condamnare și distrugere fizică și morală s-au petrecut în numele și în timpul regelui Mihai I vom scrie în cele ce urmează... Pentru că doar Adevărul Istoric contează, nu falsa empatie din aceste zile...

Regele Mihai I a intrat în grevă regală doar în perioada dintre 21 august 1945 și 7 ianuarie 1946. Mihai I abdică la 30 decembrie 1947. În perioada când nu era în grevă regală, regele Mihai I a patronat condamnarea următoarelor mari personalități politice și patriotice ale României:

Luliu Maniu, făuritor al Marii Uniri, cel mai iubit om politic al Transilvaniei în toate mediile românești, fie țărani, fie orășeni, arestat la 14 iulie 1947, judecat pentru „înantă trădare” în procesul început la 29 octombrie 1947; în sentința dată la 11 noiembrie 1947: condamnat la nouă pedepse, însumând 104 ani de închisoare, plus de două ori muncă silnică pe viață. Capetele de acuzare au fost: trădare națională, tentativă de surpare a ordinii constituționale, răzvrătire, insurecție armată, instigare la trădare prin necredință, instigare la trecerea frauduloasă a frontierei. Sentința de condamnare a fost pronunțată pe 11 noiembrie 1947 și începea astfel: „Mihai I, prin grația lui Dumnezeu și voința națională, rege al României, la toți cei de față și viitori, sănătate”. Urmează enumerarea pedepselor. (Regele Mihai I nu era în greva regală). Regele Mihai I nu l-a grațiat cât timp a fost rege, până la 30 decembrie 1947. Unul dintre cele mai mari simboluri ale democrației românești interbelice, Luliu Maniu, s-a stins din viață la 5 februarie 1953 la Sighet, cadavrul său fiind aruncat într-o groapă din Cimitirul Săracilor, de la marginea orașului Sighet.

Ion Mihalache, fondator și președinte al Partidului Țărănesc, vicepreședinte al Partidului Național-Țărănesc. La 12 noiembrie 1947, a fost condamnat la temniță grea pe viață, zece ani degradare civică, confiscarea averii și 50.000 de lei cheltuieli de judecată. Sentința începe cu: „Mihai I, prin grația lui Dumnezeu și voința

națională, rege al României, la toți cei de față și viitori, sănătate”. Urmează enumerarea pedepselor. Regele Mihai I nu l-a grațiat, cât timp a fost rege, până la 30 decembrie 1947. Ion Mihalache, mare simbol, și el, al democrației românești interbelice, a decedat la 5 februarie 1963, în închisoarea de la Râmnicu Sărat.

Ilie Lazăr, fruntaș al Marii Uniri, membru în delegația permanentă a P.N.Ț. Arestat în 1946 și deținut șapte luni apoi la 12 noiembrie 1947, în urma acestui proces, a fost con-

nouă ani în închisorile din Galați, Sighet și București, apoi a avut domiciliu forțat, până în 1962, în Bărăgan, la Bumbăcari și Rubla.

Nicolae Penescu, om politic român, membru al P.N.Ț, care a deținut funcția de Ministru al Afacerilor Interne, în noiembrie 1947, secretar general al Partidului Național Țărănesc; a fost condamnat la cinci ani de temniță grea, doi ani de degradare socială, confiscarea averii și cheltuieli de judecată de 50.000 de lei. Sentința începe cu: „Mihai I, prin grația

1944; arestat în cadrul lotului Maniu; acuzat de implicare, alături de ceilalți lideri ai P.N.Ț. „într-un complot contra țării”, august 1947; judecat; condamnat la închisoare; detenție la Aiud și în alte locații.

Corneliu Coposu, secretar al lui Luliu Maniu, apoi secretar general adjunct al Partidului Național Țărănesc. A fost arestat în 1947, condamnat ulterior la 15 ani muncă silnică...

Să lăsăm Istoria să judece...

desființat de facto un mare partid politic românesc. Soluția era, desigur, o nouă grevă regală (și așa regalitatea era șubrezită, ca să nu zicem, într-o stare jalnică, de vreme ce adevăratul „rege” era Stalin), încă de la arestarea fruntașilor P.N.Ț, în iulie 1947, până nu se ajungea la proces, și apoi, după proces, reluarea activității și imediat grațierea celor condamnați.

Acest material se vrea doar o cunoaștere limpede a istoriei naționale, a limitelor unei personalități care a avut/ putea să aibă

damnat la 12 ani de temniță grea, cinci ani degradare civică, confiscarea averii și 50.000 de lei cheltuieli de judecată. Sentința începe cu: „Mihai I, prin grația lui Dumnezeu și voința națională, rege al României, la toți cei de față și viitori, sănătate”. Urmează enumerarea pedepselor. Regele Mihai I nu l-a grațiat, cât timp a fost rege, până la 30 decembrie 1947. Ilie Lazăr este eliberat abia la 9 mai 1964, după 17 ani de închisoare.

Nicolae Haralambie Carandino, ziarist, director al ziarului Dreptatea (al P.N.Ț), cronicar plastic și dramatic, traducător și memorialist din România, arestat în 1947, anchetat, judecat în cadrul procesului fruntașilor Partidului Național-Țărănesc. Condamnat în același an la șase ani temniță grea, doi ani de degradare civică, confiscarea averii și 1.000 de lei cheltuieli de judecată. Sentința începe cu: „Mihai I, prin grația lui Dumnezeu și voința națională, rege al României, la toți cei de față și viitori, sănătate”. Urmează enumerarea pedepselor. Regele Mihai I nu l-a grațiat, cât timp a fost rege, până la 30 decembrie 1947. Nicolae Haralambie Carandino a fost deținut

lui Dumnezeu și voința națională, rege al României, la toți cei de față și viitori, sănătate”. Urmează enumerarea pedepselor. Regele Mihai I nu l-a grațiat, cât timp a fost rege, până la 30 decembrie 1947. Este închis la închisoarea Jilava și eliberat în 1964

Alte mari personalități românești distruse în timpul regelui Mihai I :

Generalul de armată Gheorghe Avramescu a fost asasinat, la 3 martie 1945, de către agenții NKVD, în condiții neelucidate nici până astăzi.

Grigore Georgescu, general român, care a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial, la 9 octombrie 1946, Tribunalul Poporului l-a condamnat la zece ani de temniță grea. Nu se știe când a murit la Sighet, familia sa nu a fost anunțată.

Ghiță Pop, luptător pentru Marea Unire, profesor și gazetar; om politic ardelean; ministrul Cultelor în guvernul Luliu Maniu; membru al Delegației Permanente a P.N.Ț.; secretar general al P.N.Ț., 1944; membru în comitetul redacțional al „Dreptății”; participă din partea P.N.Ț. la încheierea armistițiului de la Moscova, la 12 septembrie

P.S.:

Când fruntașii politici din lotul Maniu (Luliu Maniu, Ion Mihalache, Ilie Lazăr, Nicolae Carandino, Victor Rădulescu-Pogoneanu, colonelul Stoica) erau duși spre închisoarea de la Galați (ulterior au fost duși la Sighet), la 12 noiembrie 1947, regele Mihai I pleca atunci la Londra pentru a asista la oficierea căsătoriei Principesei Elisabeta a Angliei. Putea fi o ocazie pentru ca Anglia lui Churchill să fie convinsă să se răzgândească și să se întoarcă cu „toate pânzele sus” în sprijinirea României, a vieții democratice din țara noastră?. Desigur că nu, zarurile erau deja aruncate pentru a se mai putea scoate România din „lagăr”. Avea foarte tânărul rege Mihai inițiativa, autoritatea și curajul să-i ceară o întrevvedere lui Churchill pentru a-i solicita o intervenție fermă în favoarea celor închiși pe motive politice, chiar în acele momente, pentru a fi salvați? Se știe că și neimplicarea noastră în anumite momente limită este culpabilă.

Din start, regele Mihai nu trebuia să accepte implicarea numelui și a regalității în acest proces politic odios, care a

un rol important în acei ani deosebit de periculoși, când țara era deja arondată „influenței sovietice”.

A evita o istorie eroizantă este impusă de datoria față de memoria marilor personalități politice românești Luliu Maniu, Ion Mihalache și a atâtor altora care au sfârșit atât de tragic și de nedrept. Și ne impune inclusiv și datoria față de poporul nostru, care prin înțelegerea de la Yalta a avut enorm de suferit.

Ghimpele Națiunii „Nihil sine”... PSD?!

Cezar Adonis
Mihalache

Să fim realiști! Nu a existat niciodată după '89 un așa-zis „timp al monarhiei”... Au fost valuri de simpatie, empatie, descărcări emoționale la vederea și apropierea poporului de ceea ce i-a fost interzis decenii... Dar nu puteam vorbi despre posibila reinstalare a monarhiei... Nu pe seama unui țări abia ieșită din camarila nepotismului ceaușist și al aparatului de partid... Și care nu ar fi votat nicidecum pentru înlocuire aceluia tip de nepotism cu tagma unei alte camarile, fie ea și „regală”...

Despre un asemenea „timp” nu poate fi vorba nici acum... Poate, dacă toți aceia care strigă acum din ușa politicii după monarhia constituțională nu s-ar fi lăcomit, nu ar fi reinstalat fundamentele unui sistem care a acrit românul, nu ar fi dat chiar noi contururi hideoase ideii de „nepotism”, poate, astăzi, s-ar fi vorbit ceva mai mult despre monarhie. Dar în nici un caz nu s-ar fi ajuns la aberația de acum, de a pune sub semnul întrebării forma de

guvernământ, ci doar pentru a completa paginile de istorie cu un simbol care, din perspectiva mândriei istorice, ar fi putut avea un anumit contur.

Ceea ce se întâmplă însă azi, prin abuz de influență, de putere, de șantaj și, cel mai grav, de impunere a unor inițiative

legislative, nu are nimic comun cu aceea imagine istorică a regalității apuse. Și cu atât mai puțin poate avea ceva în comun cu ideea de monarhie. Chiar dacă, argumentat, aceasta poate supraviețui regalității care s-a închis definitiv între paginile cărților de istorie după moartea lui Mihai I.

Este evident, suntem în fața unei ipocrizii politice... Și a unei

destabilizări a fundamentelor statului, cert nu doar în interesul mercantilor al unor clici politice de la noi...

Iar „interpusa” camarilei politice, zisa „casa regală”, care mai bine și-ar spune „casa monarhică” și s-ar transforma într-o asociație fără scop lucrativ (dar ce foloase ar mai avea,

nu?!) este folosită pentru „întronarea” camarilelor de clan politic.

Se prea poate ca social-democrații, dimpreună cu întreg anturajul lor de „curte”, să se găsească în fața unui mare gol de imagine, de pregnantă, de minimă agitație credibilă în fața propriului electorat în perspectiva alegerilor prezidențiale. Iar singura șansă de a com-

pensa absența unui candidat credibil o reprezintă detronarea prezidențialelor camiză.

Sigur, modul „de lucru” nu este nou, fiind copiat, chiar dacă „ținta” este la 180 de grade, după manevra lui Adrian Năstase, care și-a pregătit terenul pentru un mandat prezidențial de cinci ani, dar de care nu a beneficiat el...

Diferența este că, acum, toată camarila anarhică PSD-ALDE-UDMR (și alții!) vrea să scoată din ecuație exact miza instituției prezidențiale. A încercat prin restrângerea atribuțiilor președintelui, dar, oricât ar fi tăiat, tot rămânea ceva: amprenta unei Administrații Prezidențiale. Așa că a schimbat foaia, avansând inclusiv schimbarea formei de guvernământ, totul pentru a pune o manta (ne)regală care să acopere rolul pentru națiune al unui Președinte de Republică.

Sigur, putem să ne întrebăm, dincolo de greșelile sale, dacă nu cumva sfârșitul departe de țară al lui Mihai I nu a fost voința lui și din această perspectivă... Pentru a nu fi folosit, mai ales dacă s-ar fi găsit aici, bătrân și neputincios, izolat de propria-i fam-

iliei, o familie gata să-i vândă imaginea, de rege, nu pentru un pumn de bani (s)căpătați de la niște monarhiști... politici agitați, ci pentru foloasele unor lotrii de țară. Și nu vom ști niciodată dacă Mihai I a fost conștient de felul în care s-ar fi putut ajunge la un asemenea folos mercantilor pe seama bătrâneților sale, și a ales el continuarea exilului.

Cu bunele și relele sale, Mihai I a fost singurul rege uns în Biserica Neamului Românesc. Or, o asemenea „ungere” nu s-ar mai putea repeta astăzi, nu în această lume în care fal-surile au acaparat totul. Iar regele trebuie lăsat în partea frumoasă, chiar dacă nu pe atât de romantică precum în povești, a cărților de istorie.

„Regele e mort...(...)”, dar și regalitatea și monarhia sunt moarte... Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să păstrăm în sufletele noastre ceea ce a fost frumos din ceea ce atât i-a fost sortit să fie...

Punct și de la capăt ori ba?!...

acum: ce am învățat, noi toți, din toate acestea, cu ce ne-am ales, care sunt foloasele/rezultatele, culturale, spirituale și duhovnicești, pe care le-am deprins noi din toate acestea?...

Există ele, cu adevărat?...

Vom fi, și noi, de aici înainte, mai curajoși, mai uniți, mai demni, mai corecți, mai onești, mai cinstiți, mai altruști decât până acum, ca neam, ca popor sau vom reveni la vechile noastre metehne, defilând separat și pierzând în comun, ca până acum!...

În Anul Centenar – 2018, al unității noastre naționale, când tânărul nostru stat românesc va împlini primii 100 de ani, vom învăța, oare, să nu mai fim atât de dezbinați, atât de frustrați, atât de complexați, atât de încrâncenați, atât de invidioși, atât de egoiști, atât de răzbuunători, atât de fragili și atât de vulnerabili!...

Da, adevărat, multă lume, din toate colțurile lumii, a admirat și admiră, în continuare, spontaneitatea noastră, din unele momente ale istoriei, generozitatea sau ospitalitatea noastră, cultura, spiritualitatea și civilizația noastră, ca neam/ca popor, însă, din păcate, de cele mai multe ori, sunt nevoiți să se

oprească numai la atât, fiindcă de constantă, perseverență și consecvență, susținută și întemeiată, nu (mai) poate fi vorba!...

De ce oare?...

Deoarece, între altele, ne trezim/ne revenim prea târziu, uneori mult prea târziu, având, printre altele, această slăbiciune ori neputință de a-i aprecia/admira pe conaționali/concetățenii noștri, fie după ce nu mai sunt printre noi pământeni, fie după ce au ajuns în exil sau în refugiu – cum, iată, a fost (și) cazul Regelui Mihai I al României, fie după ce au ajuns în pușcăriile comuniste, în proqram-uri, gulag-uri și holocaust-uri, fie după ce s-au perindat în tot felul de peregrinări și emigrări pe întregul mapamond, pentru obținerea/câștigarea unui respect, cuvenit și binemeritat, a unui venit mai bun/a unui trai mai decent și a unei pâini mai bune/mai albe sau mai proaspete, când și pe ei de noi și pe noi de ei îi cuprinde și ne cuprinde dorul, regretul și jalea, mai cu seamă atunci când conștientizăm faptul, trist și dureros, că au lăsat acasă, copii supărați, marcați și afectați și, poate, chiar familii îndurerate și destrămate și, nu doar atât, ci au (mai) lăsat o țară fără forță

de muncă, calificată și chiar necalificată, de am ajuns să-i angajăm, în locul lor, pe alții, de pe alte meridiane?!...

În concluzie, vin, iarăși, să întreb, aici și acum: care este proiectul nostru de țară pentru anul centenar – 2018 și nu numai, afară de aniversări/comemorări și manifestări culturale – spirituale – naționale, pline de festivitate, desigur, binevenite și ele, adică mă gândesc la un demers/deziderat fiabil și viabil, eficient, consistent și suficient, complex și complet?!...

Avem. Există oare așa ceva?!... Dacă da, unde este și cum arată acest proiect?! Dacă nu, ce mai așteptăm sau, mai bine zis: de ce mai amânăm/întârziem acest lucru?!...

Căci dacă nu, dacă încă nu ne-am trezit din beția această cotidiană și nu ne-am revenit din amorțeala aceasta, generalizată, apoi să știm cu toții, fraților, că zadarnic a fost curajul și bărbăția eroilor, zadarnic a fost eroismul și credincioșia mărturisitorilor, zadarnic a fost toată implicarea și determinarea marilor bărbați de stat ai acestei țări, altminteri dăruită și binecuvântată de Dumnezeu, zadarnic a fost loialitatea și fidelitatea regelui, altfel spus, zadarnic toată această spontaneitate a

noastră, altminteri minunată, de-a dreptul spectaculoasă și plină de entuziasm însă lipsită de substanță, seriozitate, consistență și consecvență, una argumentată, justificată și determinată, corect asumată și sincer responsabilizată!...

Așadar, evocându-i, în continuare, pe eroi, pomenindu-i pe martiri, cinstindu-i pe toți făuritorii Marii noastre Uniri de la 1918, trebuie totuși, să facem un pas, înainte, adică mai departe, dincolo de focul de paie, ajungând, deci, să ne respectăm între noi înșine, fără a ne mai sabota, șantaja, calomnia, descuraja, răzbuună și marginaliza, în mod reciproc, cu alte cuvinte, haideți să ne apucăm serios, asumat și responsabil, de treabă, căci curajul, bărbăția, credincioșia, patriotismul și eroismul nu trebuie să fie niște calități ori virtuți trecute și perimate ci, mai ales, prezente și, îndeosebi, viitoare!...